

WAT WE DELEN

EMILIE PINE

Wat we delen

Vertaling Ariane Schluter

Nieuw Amsterdam

voor Ronan

Deze uitgave werd mede mogelijk gemaakt
door ondersteuning van Literature Ireland

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *Ruth & Pen*. Hamish Hamilton,
imprint van Penguin Random House

© Emilie Pine 2022

© Nederlandse vertaling Ariane Schluter /

Nieuw Amsterdam 2022

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Foto auteur © Ruth Connolly

NUR 302

ISBN 978 90 468 2963 9

www.nieuwamsterdam.nl

06.19 uur

Hier is ze. Ruth wordt wakker met een volle blaas, nog half in een droom in een andere wereld. Waar was ze geweest, of nee, zoek uit waar ze nú is. Maandagochtend. Thuis. Met de andere kant van het bed leeg.

In de badkamer doet ze het licht aan, ze gaat zitten om te plassen en controleert automatisch haar onderbroek. Geen bloed. In stilte dankbaar. Ze zal het straks melden in het ziekenhuis. Alles prima! Alleen een controle! Toch is het niet zo eenvoudig om de angst te onderdrukken. Misschien moet ze nog even terug naar bed, het is nog vroeg genoeg. Maar ze heeft dat plakkerige gevoel van na een koortsachtige nacht. Dan maar onder de douche.

Ze buigt voorover om te checken of de stop er wel uit is en er is een vlaag van duizeligheid, een vertroebeling.

‘Is dit wat je wilt?’ had hij gisteravond gevraagd, vlak voordat ze ophingen. En Ruth had gedacht: stel dat ik de waarheid vertel? Maar misschien was het geen echte vraag geweest. Misschien wilde hij het antwoord helemaal niet weten. Ze kan zich op dit moment niet eens meer herinneren hoe hij het vroeg. ‘Is dit wat je wilt?’ Was het een vraag of een verwijt?

Uit de leidingen klinkt dat kreunende geluidje voordat het water begint te lopen, een beschuldigende hapering: ze had een onderhoudsbeurt voor de boiler moeten regelen, lieve god, laat hem niet kapotgaan onder haar verantwoordelijkheid. Ruth stapt onder de douche, voelt de eerste hittestralen op haar huid.

Maar de vraag laat haar niet los. Moet ze misschien de kraan uitzetten, eruit gaan, alles ongedaan maken, Aidan terugbellen? Ze stelt zich voor dat ze hem vraagt: ‘Wat bedoelde je nou eigenlijk met wat ik wil?’ Maar waarschijnlijk ligt hij nog te slapen, hij slaapt overal doorheen, lawaai, emotionele onrust, noem maar op, nooit ligt hij ergens wakker van. Nog iets wat niet voor hem pleit, dat hij zo’n goede slaper is.

Twee keer met shampoo wassen, dat doet ze tegenwoordig, een keer met het goedkope spul, een keer met die met citroen-gras. Soms doucht ze koud af. Maar vanochtend draait Ruth de warme kraan nog verder open, in de hoop de opgekropte ongerustheid in haar borst weg te spoelen.

Kraan dicht, de ventilator broemt nog steeds. Misschien hoort haar buurman het aan de andere kant van de muur, het is nogal een dun wandje eigenlijk. Hoort hij het, hoort hij haar, kent hij haar? De intimiteiten, het leefpatroon van iemand anders ont-huld door het klikken van schakelaars. Trek het douchegordijn opzij, schud het water van je af, stap op het matje. ‘Wij zijn zelf-gedomesticeerde beesten,’ had hij een keer gezegd, al in het begin, en daar had ze zich toen tegen verzet, ze wilde wel iets meer dan een beeld van een kudde koeien die zichzelf de stal in jagen, romantische liefde zou een mooiere gedachte moeten oproepen. En moet je ze nu eens zien: niet bepaald gedomesticeerd.

De handdoek blijft hangen achter de deurhaak – wip hem omhoog, trek hem omlaag, sla hem om – wat zei hij nou ook alweer voordat hij begon over wat ze wilde? Iets over dat ze ‘überhaupt niet nadacht...’ Maar ze was al afgehaakt voordat ze de volle laag kreeg (een overlevingsinstinct), dus nu weet ze niet meer precies wat het nou was waar ze niet over nadacht, hoewel ze natuurlijk wel een sterk vermoeden heeft. Het punt is dat ze juist heel veel nadenkt, te veel. Weer in de slaapkamer, blik op de klok, nog steeds geen zeven uur, even op de rand van het bed zitten, heel even maar. Het was niet echt verwonderlijk dat het niet tot haar was doorgedrongen wat hij zei.

Hij was niet thuisgekomen. Hij was niet thuisgekomen, daar ging het om. Zondagochtend kwam en ging en het enige wat ze 's middags van hem kreeg was een appje met: OPONTHOUD. Er kon van alles gebeurd zijn.

Ruth zou zich moeten aankleden, haar haren drogen, zich vermannen. Maar ze voelt zich als een schipbreukeling op de rand van het bed. Hun bed. Haar bed. Eerste cliënt om half negen. Het lijkt altijd zo'n lumineus idee als je het in de agenda zet: maandagochtend, sessie om 08.30 uur. Zo van, een goed begin is het halve werk. Nu voelt het als nog een obstakel. Er hangen wat draadjes los aan de handdoek (een huwelijkscadeau), ze plukt er aan eentje. IJskoude voeten, maar ze verroert zich niet. 'Sirene,' zei hij altijd tegen haar, als ze onder hun sekslakens lag, of opgerold op het dekbed, terwijl hij frisgedoucht voor haar stond. 'Sirene van me, tijd om op te staan.' Het radionieuws klikt aan. 'Goedemorgen, het is zeven uur, op maandag 7 oktober...' Misschien is dit haar verdiende loon omdat ze zichzelf best leuk vindt. Dat was de terugkerende klacht van haar moeder geweest: 'O, wat vindt ze zichzelf weer leuk.' Alsof ze een morele misstap vaststelde. Is dat het, heeft ze zichzelf te leuk gevonden, zich vergist, Aidan weggejaagd?

Ruth zou over haar kleren na moeten denken, maar ze heeft geen kleren voor wie ze vandaag geacht wordt te zijn. Therapeut. Patiënt. Echtgenote. Echtgenote? Ze komt overeind, een prestatie van jewelste. Haar rechterheup is stijf, knokkels masseren het gedeelte waar de pijn zit – is er iets mee aan de hand? Met het bot, de kom, het gewricht? Of is dit wat haar lijf nu gewoon doet, op haar drieënveertigste? Trek met een zwier de kastdeur open, maak een keuze. Weggaan. Of blijven. Of gewoon welk jasje, Ruth, *je hoeft niet van alles een ding te maken.*

Gisteravond, toen hij eindelijk belde, zei hij dat de salesconferentie zaterdag al was afgelopen. Maar dat hij zonder dat hij er erg in had – alsof hij er op een of andere manier niets aan kon doen – *zonder dat hij er erg in had* een nachtje had

bijgeboekt. Dus geen oponthoud. ‘De kamer was nog vrij,’ zei hij. Ruth kijkt in de spiegel, ziet haar nog altijd verkreukelde gezicht, ziet haar figuur in het donkerblauwe mantelpakje, denkt: o, dit is wie ik ben. Maar de gedachte wordt overstemd door het geraas van de föhn.

Beneden laat een blik op de klok zien dat er geen tijd meer is voor ontbijt, ze moet er trouwens toch niet aan denken, alsof de melk binnen in haar zou kunnen schiften. ‘Je bent niet makkelijk,’ had Aidan gezegd, en ze was niet in staat geweest daar iets op te zeggen, doortrokken van woede – of was het verdriet? ‘Ik weet niet hoe ik me voel,’ had ze eruit weten te persen. ‘Dat is toch je werk?’ had hij gezegd.

Ruths tas is gepakt, ze doet haar jas aan, kijkt of ze haar sleutels en portemonnee bij zich heeft, trekt de voordeur achter zich dicht. De oktoberlucht beroert haar huid, vochtig, koud. Check de lucht. Tot december elke dag twee minuten minder licht. Heeft ze de deur wel op slot gedaan? Ze gaat terug om het te controleren. Op slot natuurlijk. Het tuinhek gaat stroef, ze zou het moeten invetten, of wat spul erop spuiten, of wat je ook deed in zo’n geval. Het is nog stil op het plein, dat er slaperig bij ligt. Ze maken er altijd grappen over dat het Brighton Square heet, omdat het maar drie zijden heeft. Hoe vaak heeft Ruth wel niet de grap ‘Brighton Triangle’ gemaakt? Had ze echt zo zelfvoldaan geklonken? Zichzelf leuk vinden, haar erfzonde.

Maar aan de andere kant – Ruth slaat een hoek om – kun je jezelf maar beter leuk vinden, aangezien jij de enige bent met wie je door het leven gaat. Ook al trouw je, ook al sta je voor een zaal vol mensen, maar zonder haar moeder, die kon niet worden overgehaald, ook al sta je daar en zeg je – belooft je – dat je altijd bij elkaar zult blijven, de realiteit is toch anders. Je hebt jezelf en dat is het. De lege kant van het bed is het bewijs.

Nu is ze op de hoofdweg, het geluid van het verkeer, de aanblik van andere mensen op straat, de geur van koffie van de nieuwe zaak naast de kantoorboekhandel. Alsof al haar zin-

tuigen worden aangezet. Pas even over zevenen, maar de auto's staan al in de file. Drie mensen wachten bij de bushalte, Ruth steekt over bij de stoplichten, sluit aan in de rij.

Ze heeft zichzelf die vraag ook heus wel gesteld. Is dit wat ik wil?

De waarheid is: nee.

De waarheid is: ja.

07.10 uur

Twee meisjes die zoenen op instagram. *Duae puellae osculantur*. Wat betekent het (energiegevend of energievretend?) als je er een superwarm gevoel van krijgt, maar er ook zenuwachtig van wordt? Als je verliefd op iemand bent, betekent dat dan dat je sowieso gaat zoenen? En wat gebeurt er als de een wil zoenen en de ander dat alleen in haar hoofd wil doen? Of als die ander het wel in het echt wil doen, maar bang is voor wat er gebeurt als iemand haar gezicht aanraakt?

Pen moet ook niet op haar telefoon kijken als ze nog in bed ligt, dan gaat ze zich altijd zo voelen, een beetje doods, en dat wil ze niet vandaag, vandaag wordt een topdag. Die meisjes op die foto zijn heus niet echt samen, het is allemaal nep, een reclame voor iets, voor de spijkerbroek misschien, en het is de bedoeling dat je denkt dat je er blij van wordt, want dan wil je precies dezelfde outfit kopen. Alleen bij één ding moet je al aan zo veel andere dingen denken. (Elke post kost blijkbaar 4 gram CO₂, wat dus energievretend is. Maar aan de andere kant is online energiegevend, want ze is beter in online dan in het Echte Leven.) Maar vliegen is een ander verhaal. Eén vliegreis, zelfs gewoon naar Engeland, kost eigenlijk al meer CO₂ dan je je kunt voorstellen. En over een heel mensenleven, hoeveel vliegereizen? Energievretend. Tenzij ze brandstof maken uit koolwaterstof, dat zou het verminderen, maar het zou nog steeds iets kosten. Elke keer als je iets doet, gaat er iets dood. Ze tikt op het hartje op het scherm om het te liken (een van de meisjes is roodharig) en dat is weer 0,2 gram CO₂, dus nu heeft ze iets gedood. Sorry.

Pen ligt onder het verzwarringsdekbed, kijkt naar het verduisterende rolgordijn en overweegt een voet uit te steken, eventueel op te staan, maar dat vergt meer, een ander soort energie. Misschien vindt ze een manier om ervoor te zorgen dat er níet iets gedood wordt. Als ze hier liggend in bed haar adem inhoudt, is ze dan klimaatneutraal? (Mensen zeggen als ze je verwachtingen willen temperen dat het nergens voor nodig is om je adem in te houden, alsof de angst om te stikken automatisch zwaarder weegt dan de behoefte aan hoop.) De lucht in Pens longen perst zich samen, maar dan herinnert ze zich dat het vandaag een topdag wordt en in één keer komt alle lucht eruit.

Vandaag zal ze Alice' hand vastpakken en misschien hoeft ze niet eens te praten, misschien zegt het gebaar al genoeg, ze hebben wel eerder elkaars hand vastgehouden, maar dat lijkt zo onschuldig nu, dat was nog voordat ze... (ja, wat zijn ze eigenlijk?) waren. Hoe dan ook, Pen is zo dankbaar, dat is het woord dat ze voelt, om gewoon naast haar te staan, zo dankbaar om gevraagd te worden, zo dankbaar dat iemand haar heeft uitgekozen. Dat Alice haar heeft uitgekozen. Vandaag zal alles goed gaan. Ze zullen elkaar zien zoals gepland en daarna de hele dag samen doorbrengen. Pen heeft kaartjes gekocht voor later (een concért), maar Alice weet alleen dat er een verrassing is; het gevoel dat dit bij Pen oproept is onbeschrijfelijk, het is een golf van opwinding die door haar lijf raast, en ze zal Alice' hand vastpakken en de dingen zeggen die ze wil zeggen, ze zal zich niet bekommeren om wat andere mensen denken, vandaag zullen de woorden stromen, gevormd door, gedreven door liefde en aspiratie, dat zowel adem (*spiritus*) als hoop (*spero*) betekent.

Geen geluid uit de andere kamer. Soraya is ook nog niet op. Pen waagt weer een blik op haar telefoon, half acht, haar moeder zal zo wel met de bezemsteel tegen het plafond bonzen, het is altijd beter om op te staan voordat dat gebeurt. Er is een foto

van die zangeres met van die wijde slobberkieren aan, zij kan het hebben, het zijn lelijke kieren (ook Pen weet dat), maar het meisje erin is zo licht, er stroomt licht uit haar, ze kan doen alsof ze lelijk is. Het is irritant hoe die foto's je het gevoel geven dat je iemand anders wilt zijn. 'Ze moet vast een hele berg make-up opdoen om de puistjes en donkere kringen weg te werken en jij bent jezelf, Pen, jij bent gewoon mooi zoals je bent, kijk naar hoe sterk je bent.' Haar moeder zegt altijd dat soort dingen. 'Dit huis is geen hotel', dat is een andere favoriet, wat nogal wies is. Wat zou het gaaf zijn om in een hotel te overnachten en films te kijken en roomservice te bellen. Samen met Alice misschien. Of zij alleen.

Pen klemt haar knieën tegen haar borst, liggend op haar zij, en schuift met haar wang van het kussen naar het matras en ze denkt terug aan hoe ze die avond in dezelfde houding had gelegen en hoe Alice, verbijsterend mooie Alice, naast haar was komen liggen, haar armen van achteren om haar heen had geslagen, maar heel voorzichtig, en hoe ze haar arm had gestreeld, haar gezicht tegen Pens rug had gedruwd en zo zachtjes had gefluisterd dat Pen zich afvroeg of het wel echt woorden waren geweest of alleen maar gedachten die tussen hen in bewogen. Alice' vingers waren even op haar arm blijven rusten en reikten toen een stukje, een klein stukje maar, naar voren tot de topjes, alleen de topjes maar, van drie vingers op Pens rechterborst lagen. Alice had gefluisterd dat ze konden doen alsof zij samen alleen op de wereld waren en zo hadden ze gelegen, Pen die zich niet verroerde, enkel haar adem inhield (wél je adem inhouden). Ze had zich toen moeten omdraaien, Alice was zo dapper geweest en Pen had niks gezegd, niks gedaan, daarna was het veranderd, was er iets verschoven, Pen had het gevoeld, en toen was het weer gewoon een knuffel. Maar een moment lang was er iets geweest, dat weet ze, en het is een feit: ze is vastgehouden.

Pen gaat rechtop zitten, het dekbed valt terug, vandaag is de

grote dag, ze hebben de hele dag voor de langste, perfectste date van de wereld. Ze trekt het rolgordijn omhoog, geen regen, dat is een goed teken. Snel naar de badkamer voordat Soraya hem opeist. Onder de douche zeeft Pen zich helemaal in, ze gaat met haar hand over haar zachte, gladde huid en raakt voorzichtig de plekken aan waar je de bultjes nog steeds kunt voelen. Het is nog aan het genezen, zei de dokter, en als Pen er vitamine-E-olie opdoet, zal over een tijdje niemand er meer iets van zien. Pen denkt dat ze pas echt geneest als iemand anders haar aanraakt, de gezwollen streepjes aanraakt die in keurige rijtjes over het zachte roze vlees van haar dijen lopen.

Pen draait de warme kraan dicht, hoe moet je je nou aan drie minuten houden? Braaf trekt ze de wisser over de muren (dit huis is geen hotel). Misschien moet ze de speciale gezichtscrème van haar moeder opdoen? Er staat 'gloed' op het potje, en misschien ziet Alice haar dan wel op de manier zoals zij Alice ziet. Een gloed. Gloeiend. Pen veegt met haar hand over het glas. Het is gek als je in de spiegel kijkt, je ziet je gezicht zoals niemand anders het ziet, je kijkt in je eigen ogen. Pen vraagt zich af of dat betekent dat je beter weet hoe je eruitziet dan wie ook, in dit geval beter in de zin van nauwkeuriger, maar misschien ook echt beter? Of slechter? Of allebei. Pen is principieel tegen selfies, want op foto's staan haar ogen nooit waar ze horen, haar hele gezicht staat op een of andere manier scheef, zo zie ik er helemaal niet uit, wil ze zeggen. Haar moeder zegt dat ze zich niet zo veel zorgen moet maken: 'Niemand kijkt naar je, Pen.' Stiekem, heel stiekem, is Pen bang dat ze ijdel is (en bovendien, iedereen kijkt wél naar haar). *Ecce! In pictura est puella.* Elk verhaal begint zo.

'Het gaat om de binnenkant,' roept haar moeder altijd, waarbij ze dingen zegt als 'spiegelbelasting', omdat jonge-vrouwen-van-tegenwoordig al hun ambitie kwijt zijn aan het vechten-tegen-alle-negatieve-boodschappen. Pens moeder praat soms zo, alsof ze een voordracht houdt. Dat komt doordat ze docent

is. En ze heeft ook voorschriften, over waar je online naar kijkt, over appen met anderen als je in gezelschap bent, maaltijden zijn qualitytime, alsof tijd verschillende kwaliteiten heeft; goed of slecht, hij verstrijkt met precies dezelfde snelheid. Eigenlijk is dat feitelijk onjuist. De tijd gaat sneller naarmate de hoogte toeneemt, dus als Pen boven is en haar moeder beneden, dan is haar tijd sneller of gecomprimeerder of zoiets dan die van haar moeder, maar wie bepaalt welke van betere kwaliteit is? Het klopt trouwens niet als je zegt dat het om de binnenkant gaat, want stel nou dat de binnenkant óók anders is, zelfs nog erger? Dat is nog zoiets wat Pen niet kan zeggen, alleen maar denken, want als ze het hardop zegt, krijgt ze een lange verhandeling over dat iedereen-anders-is. Tuurlijk, denkt Pen, en ze rolt met haar ogen als haar moeder daarover begint te oreren.

Anders is zoals bijzonder, een van die woorden die mensen op een bepaalde manier beklemtonen waardoor ze denken dat ze tactvol zijn. Zeg gewoon wat je bedoelt, wil Pen schreeuwen, alleen vertellen mensen haar dan dat ze een opgewonden standje is. De therapiemvrouw is het tenminste met haar eens. En zij begrijpt tenminste dat Pen niet zozeer behoefte heeft aan een etiket, als wel aan methodes om de chaos van de wereld tot rust te brengen. Oké, daar gaan we, zegt de therapiemvrouw. Voel de triggers, Pen. Voel ze, benoem ze, ken ze. Kijk naar je handen, want dat zal je een gevoel van controle geven. Als mensen tegen je praten, kijk ze dan niet aan, te veel prikkels. Als je brein overloopt, zoek dan uit waarvan, gedachten of gevoelens? Wat zijn de gevoelens? Positief, negatief, neutraal? Pen heeft observatie tot haar bondgenoot gemaakt. Pen noemde haar altijd alleen maar 'die mevrouw', want dat ze in therapie moest bewees in feite dat ze anders was dan andere meisjes, maar toen zei haar moeder: 'Kom op, Pen, waarom zou je je ervoor schamen, dat is zo achterhaald.' Want haar moeder heeft zelf ook een therapeut. En daarom heeft Pen haar eigen etiket verzonnen.

Pen heeft een moeilijke kamer, daar is niet veel observatie

voor nodig. Hij is óf helemaal opgeruimd, óf helemaal ontploft, en vandaag is hij ontploft, waardoor het nog een hele toer is om binnen te komen want ze moet overal overheen stappen en omheen lopen en dat is ingewikkeld. Ze zou hem altijd moeten opruimen, maar alleen omdat je iets zou moeten doen, wil dat nog niet zeggen dat je het ook doet, en soms heeft ze zin om te schreeuwen dat geen van die regels, ook niet als ze zich er allemaal aan houdt, kan voorkomen dat ze in de knoop raakt, of verstijft of tegen dingen aan botst. Pen had dit nota bene een keer tijdens een sessie verteld en de therapiemevrouw had even niet gereageerd en het klonk alsof ze moest lachen maar dat was natuurlijk niet zo want dat was tegen de regels, en toen had ze gezegd: ‘O Pen, dat is zo normaal, je bent gewoon een puber.’ Zodat Pen zich weer wat beter voelde en van zichzelf één keer met de deur mocht slaan toen ze thuiskwam en later, bij het eten, had haar moeder gezegd: ‘Wat was dat nou allemaal’, maar ze was niet uit haar vel gesprongen. Daar heeft Pen nu alleen helemaal niks aan want alles ligt overal door de kamer en dat is erg verwarrend, dus pakt ze maar haar speciale date-outfit van de stoel en de stof is zacht en aangenaam op haar huid, waardoor ze zich onmiddellijk beter voelt. Gebonk van de vloer – het plafond voor haar moeder – en met welke snelheid de tijd ook verstrijkt, het is tijd om naar beneden te gaan.

Beng doet het bord, krak doet de toast en Pen krimpt ineen als de waterpomp knarst, want als andere mensen lawaai maken komt alles veel harder binnen. ‘Wel voorzichtig zijn hoor, vandaag,’ zegt Claire. Claire is Pens moeder en ze bedoelt het goed en heeft het beste met haar voor, maar ze wil niet dat ze gaat, weet Pen, omdat ze het niet begrijpt. Pen doet het voor de liefde.

‘Misschien zijn er een paar... je weet wel, niet iedereen zal daar automatisch om dezelfde redenen zijn als jij, en er is vast een hoop lawaai.’

Pen concentreert zich maar op het rijtje pillen op tafel, op het gevoel van hoe de gele cornflakes op haar tong smelten.

‘Je kunt weggaan wanneer je maar wil,’ dringt Claire aan, want haar dochter heeft een hekel aan lawaai, een hekel aan mensen om zich heen, is het liefst in haar eentje, is eigenlijk volmaakt gelukkig in haar eentje, dus honderden mensen bij een demonstratie zal moeilijk zijn. Claire zou zich met hand en tand verzetten tegen iedereen die zei dat haar dochter sommige dingen niet zou mogen doen, maar ze wilde ook dat ze haar soms thuis kon houden. ‘Ik bedoel, het klimaat is belangrijk, maar ik wou gewoon dat je naar school ging...’

‘CLAIRE!’

Nou, in elk geval komt er een reactie. Pen had het doen voorkomen alsof de vrije dag een les maatschappijleer was en Claire is op de hoogte van de stakingen – op vrijdagen geeft ze haar eigen leerlingen er ook vrij voor – maar vandaag is het maandag en Pen zit in de vijfde klas, en het maakt echt niet uit dat ze praktisch beter is in Engels dan haar leraar, het is gewoon belangrijk om aanwezig te zijn, en Claire weet best dat er verschillende manieren van leren zijn, maar het is niet heel waarschijnlijk dat het aardrijkskunde-examen een onderdeel over Extinction Rebellion zal bevatten.

Ook Pen voelt, als ze erbij stilstaat, de dreiging van opdoemende examens, een soort angst onder in haar buik, maar ja, dat gevoel heeft ze elke dag.

Klats! De kleinste maakt het meeste lawaai. Soraya probeert de aandacht te trekken. Pen kan haar niet zien, ze houdt haar blik geconcentreerd op de melk in de kom, de paar drijvende cornflakes (er wordt beweerd dat hier meer zout in zit dan in zout water), maar ze hoort haar schuifelen en zeuren en te hard ademen. Ze vraagt nu om een appel ‘voor school’. Ze houdt niet eens van appels, denkt Pen, maar als Claire naar de deur van de koelkast reikt en met een ritselend geluid een appel uit een zakje

haalt en Pen zich inbeeldt dat ze haar zusje wegduwt om met rust gelaten te worden, voelt ze Soraya dicht naast haar komen staan en hoort ze haar fluisteren: ‘Veel plezier vandaag.’ Pen is zo verbaasd dat ze opkijkt en Soraya’s hartveroverende lach ziet. Het is het jojo-effect van de familie O’Neill, ingewijd door Sandy; net op het moment dat je begint te denken: dit kan geen familie van me zijn, ze maken me helemaal gek, doet of zegt een van hen iets onverwachts waardoor je je geweldig voelt.

En plotseling wordt het vandaag weer een fijne dag, Pen voelt het in haar botten. Haar moeder legt vlak voor haar neus een appel op tafel.

‘Ruim de afwasmachine in, zet de droge vaat van gisteravond weg, en doe iets aan die kamer van je, Pen, want het is er één grote zoi, het is hier geen hotel.’ Claire heeft besloten dat ze haar dochter ook wel wat huishoudelijk werk kan laten doen, ze zoekt in haar tas, jas in de hand, ‘Hier heb je wat voor vandaag’, het geld op tafel. ‘Vergeet niet iets te eten, en doe je regenjas aan, het kan me niet schelen dat het niet hip is, je wil geen kou vatten.’ Pen knikt. ‘Je mag af en toe best wel iets zeggen, hoor.’ Claire klinkt alsof ze geïrriteerd is, hoewel ze dat niet is; het was als grapje bedoeld.

Maar Pen tilt haar hoofd op, kijkt naar haar moeder en dan steekt ze haar handen omhoog en wappert ermee in de lucht. Soraya heeft nu ook haar handen omhoog en Claire ook, een onverbreekelijke cirkel. De O’Neill-vrouwen. ‘Fijne dag, tot vanavond, maandagavond-pizza.’ De voordeur slaat dicht, de muren trillen een beetje.

Vandaag zal Pen niet trillen, vandaag zullen de woorden komen, vandaag zal ze Alice’ hand vastpakken.

07.23 uur

‘Ok goedemorgen,’ zegt een stem, en Ruth kijkt op en denkt: wat nu weer/o nee/waar blijft de bus? Want ze heeft geen zin in praten, is er niet toe in staat, maar het is Stephen, en het moet jaren geleden zijn, ze kenden elkaar van school. Wat is hij eigenlijk ontzettend lang. Ruth wordt zich plotseling bewust van haar make-uploze gezicht.

‘Ben je de landelijke problemen aan het oplossen?’ zegt Stephen en even is Ruth van haar stuk want waar heeft hij het over? En dan blijkt dat hij het inbelprogramma op de radio bedoelt, maar hoe weet hij dat, hij werkt toch in het buitenland?

‘Hm, het is interessant, veel problemen,’ zegt ze, wat idioot klinkt. ‘Het is een uitdaging,’ zegt ze, in een poging terrein terug te winnen dat ze prompt weer verliest door een verwarrende gedachte. ‘Ben je niet in Australië?’

‘Ik ben terug om mijn appartement te verkopen.’ Stephen gebaart naar Terenure Cross. ‘Wil daar wel een huis kopen... en ik kan hier vanuit het kantoor in Dublin werken, hoewel het tijdsverschil wel een beetje lastig is.’

Ruth knikt alleen maar.

‘Eigenlijk ben ik op weg naar de sportschool.’ Hij tilt de sporttas op als bewijs. ‘Ik sta niet op de bus te wachten. Gewoon een omstander, of een omloper, haha.’

Ruths nek doet pijn van het achteroverbuigen, ze probeert een subtiele blik op het scherm te werpen. Er staat nog steeds 1 MIN/1 NÓM. Kom nou, kom nou toch, wenst ze.

‘Ik vind het leuk om je te volgen,’ zegt hij, en dan, opmerke-

lijk: 'Ik heb jouw stem in mijn oren.' Stephen glimlacht en als ze hem nog steeds niet-begrijpend aankijkt wijst hij zowaar naar de zijkant van zijn hoofd, alsof ze het begrip oor niet snapte. 'Podcast,' zegt hij uiteindelijk.

'O. Raar,' zegt Ruth, want wat moet je daar nou op zeggen?

'Gaat het wel...?' Stephen heeft een verblufte uitdrukking op zijn gezicht. 'Gaat het wel goed met je, Ruth?'

'Maandagochtend, hè,' zegt Ruth en ze voelt een vleugje paniek. Ze zegt niet: *en mijn man is niet thuisgekomen*.

'Tuurlijk, Manic Monday!' Met een brede glimlach schudt Stephen zijn hoofd over het begin van een nieuwe week. Het geluid van een ronkende motor, de bus komt eraan. 'Nou, zet 'm op vandaag. Misschien kunnen we een keer een avondje bijkletsen voordat ik wegga?'

'Leuk!' Ruth zwaait onhandig en halfslachtig, ze staat al op het opstapje, en als ze achteromkijkt en knikt (ze weten allebei dat ze niet zullen bijkletsen) bedenkt ze dat zijn grijns een beetje geforceerd lijkt.

Ruth scant haar ov-kaart en terwijl ze de trap op loopt naar het bovenste dek denkt ze aan die avond, het feestje van iemand die eenentwintig was geworden. Stephen en zij hadden elkaar gezien en het volgende moment dronken in elkaars armen gelegen en elkaar verbaasd bekend hoe leuk ze de ander hadden gevonden op school maar te verlegen waren geweest, en die avond voelde anders, geen remmingen, de wereld lag aan hun voeten, het opwindende leven dat hun te wachten stond, en ze hadden gepraat en gezoend in het park, hij die haar hielp over het hek te klimmen, en plotseling was de ochtend aan-gebroken en lagen ze samen in zijn bed. Jezus, die dag erna! Ruth was geradbraakt. Stephen had een berichtje gestuurd en in eerste instantie was hij heel romantisch geweest met xx achter zijn naam, maar toen bleek dat hij een knipperlichtrelatie had, dan weer uit, dan weer aan, en nu was het aan, absoluut aan met zijn vriendin. Ruth zou toch op reis gaan. Ze trekt een

gezicht als ze zich herinnert hoe oprecht het allemaal had geleken.

De bus kruipt over Harold's Cross, Ruth kan bijna voelen hoe ze ouder wordt. Was het destijds de meest vrije periode van haar leven geweest? De uren, de dagen die ze verspilden hadden als een luxe gevoel, o zeker. Maar was het op het moment zelf ook echt zo fantastisch? Voelde het vrij? Ruth huivert bijna. Alles was mogelijk, had iedereen tegen haar gezegd. 'Alles ligt nog voor je.' Het was goedbedoeld, maar dat alles mogelijk was voelde bijna hetzelfde als dat niets mogelijk was.

Ruth opent het poederdoosje. Wantrouwig bekijkt ze het beeld, hoe kan ze ervoor zorgen dat ze er als een normaal mens uitziet? Vooruit dan maar, breng de concealer aan die een frisse blik belooft, poeder je gezicht. Klem het doosje en de mascarahouder in de ene hand en probeer met het borsteltje in de andere hand wat mascara op te doen. Shit, bijna laten vallen. Hou het spiegeltje wat verder weg om het resultaat te beoordelen. Ruth veegt wat roze op haar wangen. Zinloos eigenlijk, het voelt allemaal zinloos. Is het trouwens niet absurd om in het ene deel van je gezicht het rood weg te halen om het vervolgens aan een ander deel toe te voegen?

De bus rijdt schoksgewijs verder naar Clanbrassil Street, tegenwoordig een stuk opgefleurd: het slachthuis verdwenen, de oude huizen al in haar jeugd afgebroken om plaats te maken voor nieuwe busbanen, waardoor de binnenstad inderdaad sneller bereikbaar was. Ruth voelt hoe het huis van haar moeder aan haar trekt, ze zou het kunnen zien als ze haar hals uitrekt, Lombard Street. Het huis van iemand anders nu, de blauweregen die doorgroeit boven de deur. Ze gaat er niet naar op zoek, waar hebben we het over, het is maar een huis.

Langs St. Patrick's, en dan eindelijk Christ Church. Een laatste inspectie in de spiegel voordat Ruth alles weer in haar tas opbergt en naar beneden loopt. De bus rijdt langs de kathedraal.